

Arrest

nr. 142 280 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2014 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat R. DANEELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 oktober 2013 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod ten aanzien van verzoekster. Deze beslissing werd betekend op 24 december 2013.

1.2. Verzoekster dient op 1 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 3 september 2014

wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard. Deze beslissing wordt verzoekster op 16 september 2014 ter kennis gebracht. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die op 16 oktober 2014 tegen deze beslissing werden ingesteld worden op 18 december 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 135 541.

1.3. Op 3 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 16 september 2014 aan verzoekster wordt betekend. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

"De mevrouw:

Naam, voornaam: R., H. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kosovo

en minderjarige kinderen:

R.(...), D. (...) geboren op (...)

R. (...), A. (...) geboren op (...)

R. (...), E. (...) geboren op (...)

R. (...), E. (...) geboren op (...)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zich beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid. 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 24.12.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 15.10.2012. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 16.10.2012.,"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van

een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster onderhevig is aan een inreisverbod van drie jaar dat betekend werd op 24 december 2013. Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat dit inreisverbod niet langer van kracht zou zijn.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

Artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, bepaalt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.*

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. (...)”

Gelet op de vaststelling dat verzoekster onder inreisverbod staat, werd haar ter terechtzitting de vraag gesteld welk belang zij nog meent te hebben bij huidig beroep.

Indien verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod staat, mag de gemachtigde immers, ingeval van een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, niets anders dan vaststellen dat het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven. Zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet) mag verzoekster niet op het grondgebied verblijven. De gemachtigde zal bijgevolg gehouden zijn een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet.

3.4. De raadsvrouw van verzoekster wijst er op dat een cassatieberoep werd ingesteld tegen het arrest nr. 135 441 van de Raad en dat dit cassatieberoep door de Raad van State toelaatbaar werd verklaard. Hierbij moet worden geduurd dat een cassatieprocedure voor de Raad van State geen schorsende werking heeft. Het heeft evenmin tot gevolg dat de gemachtigde niet dient te voldoen aan de verplichting die hem door de wetgever, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, is opgelegd om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Tenslotte doet dit gegeven evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster heden nog steeds onder inreisverbod staat waar de Raad vervolgens de passende gevolgen – namelijk het vaststellen van een gebrek aan belang ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten – aan kan geven.

De raadsvrouw wijst er verder op dat er ernstige middelen werden aangevoerd met betrekking tot de vormvereisten van het bevel om het grondgebied te verlaten. Ze meent dat er een probleem van toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel rijst indien de gemachtigde zou kunnen overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de enkele vaststelling dat een vreemdeling is onderworpen aan een inreisverbod zonder daarbij nog verder te motiveren. De raadsvrouw benadrukt het familieleven van verzoekster, dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd voorzien, dat geen rekening werd gehouden met het belang van de minderjarige kinderen en verwijst naar hogere rechtsnormen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.5. Wat betreft het familieleven, merkt de Raad op dat verzoekster haar grieven hieromtrent kan laten gelden in het kader van een eventueel verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, nadat

zij is teruggekeerd naar haar herkomstland. Zonder een opheffing of opschorting van het betreffende inreisverbod, blijft immers de vaststelling gelden dat zelfs indien huidig bevel om het grondgebied te verlaten zou worden vernietigd, het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven. Verzoekster dient zich derhalve eerst terug naar haar herkomstland te begeven om aldaar het obstakel dat haar verhindert op het Belgisch grondgebied te verblijven – met name het inreisverbod – te laten opheffen of opschorten, waarbij het haar vrijstaat zich te beroepen op de argumenten ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Daarbij moet worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten geldt ten aanzien van verzoekster en haar minderjarige kinderen, alsook ten aanzien van haar echtgenoot, die eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten, kreeg betekend. Aangezien de terugkeerverplichting geldt t.a.v. het gehele gezin, houdt dit in dat de gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden en dat een terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet leidt tot een onherstelbare verbreking van de gezinsbanden.

Wat betreft het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek, ziet de Raad het actueel belang van verzoeksters betoog niet in. Heden werd de maximumtermijn voor vrijwillig vertrek van 30 dagen bereikt en zelfs geruime tijd overschreden. Verzoekster werd gedurende deze periode van 30 dagen niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij de in het verzoekschrift ontwikkelde grief dat er niet werd gemotiveerd waarom de gemachtigde gebruik maakte van zijn discretionaire bevoegdheid noch werd gemotiveerd omtrent de termijn van 0 dagen voor vrijwillig vertrek. Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw dat zij niettemin belang houdt omdat bij gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek er ook geen verlenging van die termijn kan worden gevraagd, wat van belang is aangezien de minderjarige kinderen van verzoekster hun schooljaar willen afmaken.

Dit betoog houdt verband met de stelling van verzoekster dat er geen rekening werd gehouden met het belang van haar minderjarige kinderen. Dienaangaande blijkt uit de synthesenota van 3 september 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat in de aanloop naar van het nemen van de bestreden beslissing er wel uitdrukkelijk rekening werd gehouden met het belang van de kinderen in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In het bijzonder stelde de gemachtigde: *“niet aangetoond dat de kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen in het land van herkomst, in belang van de kinderen om bij de ouders te blijven”*.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont verzoekster alsnog niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken ten aanzien van de bestreden beslissing. Het huidige beroep is bijgevolg onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES